

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania K. H.
od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o stwierdzenie ważności decyzji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 13 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 4 listopada 2015 r. oddalił apelację wnioskodawczyni K. H. od wyroku Sądu Okręgowego w T. z 31 marca 2015 r. oddalającego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Prezesa KRUS) z 25 września 2013 r. stwierdzającej nieważność decyzji z 17 maja 2012 r. o zmianie warunków podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników dla osób rozpoczynających wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła w całości. Zarzuciła naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, to jest: (-) art. 62 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 37 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz.U. z 2008 r. Nr 50, poz.

291 ze zm.) w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP poprzez uznanie, że powódka została skutecznie poinformowana o skutkach prawnych uczestniczenia w szkoleniu dla osób bezrobotnych; (-) art.1, art. 3a ust. 1, art. 5, art. 5a ust. 1, art. 7, art. 59 ust. 3, art. 36 ust. 1, art. 52 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników w zw. z art. 83a ust. 2, art. 6 ust. 1 pkt 9 i pkt 9a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.) oraz w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP poprzez uznanie, że powódka powinna zostać wyłączona z ubezpieczenia społecznego rolników z uwagi na odbycie szkolenia dla bezrobotnych, co skutkuje tym, że prowadząc pozarolniczą działalność gospodarczą winna podlegać z tego tytułu ubezpieczeniu społecznemu w systemie powszechnym, pomimo że spełniała wszystkie inne warunki, aby nadal podlegać ubezpieczeniu społecznemu rolników. Ponadto, zarzucono naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 477¹⁴ k.p.c. i art. 156 § 1 pkt 2, art. 157, art. 158 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że stwierdzenie nieważności decyzji jest uprawnione i dopuszczalne, aby wyeliminować z obrotu sprzeczne ze sobą decyzje, pomimo braku wypełnienia ustawowych przesłanek warunkujących zastosowanie instytucji nieważności.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazano na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, to jest: (-) czy osoba podlegająca ubezpieczeniu społecznemu rolników w KRUS biorąca udział w szkoleniu dla osób bezrobotnych i otrzymująca z tego tytułu stypendium, co skutkuje zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego w ZUS automatycznie zostaje wyłączona z ubezpieczenia społecznego rolników, bez względu na wymiar czasowy szkolenia i wymiar finansowy uzyskanego stypendium, a w konsekwencji podstawę wymiaru składek; (-) czy osoba ubezpieczona winna ponosić negatywne konsekwencje wadliwej decyzji Prezesa KRUS w zakresie dopuszczalności dalszego podlegania ubezpieczeniom jako rolnik, w związku z rozpoczęciem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, pomimo nie wyjaśnienia przez organ istotnych dla ustalenia statusu ubezpieczeniowego okoliczności?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie (tj. co najmniej jedna z przesłanek przedsądu), a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Jednocześnie należy podkreślić, że na etapie przesądu ocenie podlegają tylko przesłanki przedsądu, które zostały wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a nie podstawy skargi, o których mowa w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 15/08, LEX nr 490359).

Skarżąca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalonym jest stanowisko, że w przypadku wskazania na zagadnienie prawne jako uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powinien określić przepis prawa, w związku z którym zostało ono sformułowane i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen, dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem prawnym oraz czy jest ono istotne (por. postanowienie SN z 13 lutego 2014 r., I PK 263/13, LEX nr 1646092 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie SN z 26 maja 2010 r., II PK 55/10, LEX nr 1663558). Ponadto, rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może sprowadzać się do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów; istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie SN z 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych wymogów. Skarżąca nie sprecyzowała we wniosku przepisu lub przepisów prawnych, ze względu na które sformułowała zagadnienia stanowiące, jej zdaniem, istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Brak ten uniemożliwia ocenę, czy sformułowane we wniosku wątpliwości są zagadnieniami prawnymi, a także, że są one istotne i dotychczas nie zostały wyjaśnione w orzecznictwie.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.